

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Kathryn Lasky
“Guardians of Ga’Hoole”
“Book Two - The Journey”

GUARDIANS OF GA’HOOLE #2: THE JOURNEY
Copyright © 2003 by Kathryn Lasky. All rights reserved. Published
by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York,
NY 10012, USA.

Copyright © 2010 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Cover art by Richard Cowdrey
Copyright © za ilustracije Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-131-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, preštampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

Ketrin Laski

Čuvari Ga'hula

DRUGA KNJIGA

Putovanje

Prevela

Maja Kostadinović

**Čarobna
knjiga**

Dalje od Najdaljeg

Južna
kraljevstva

Suma senki

Srebroveo

Pustara

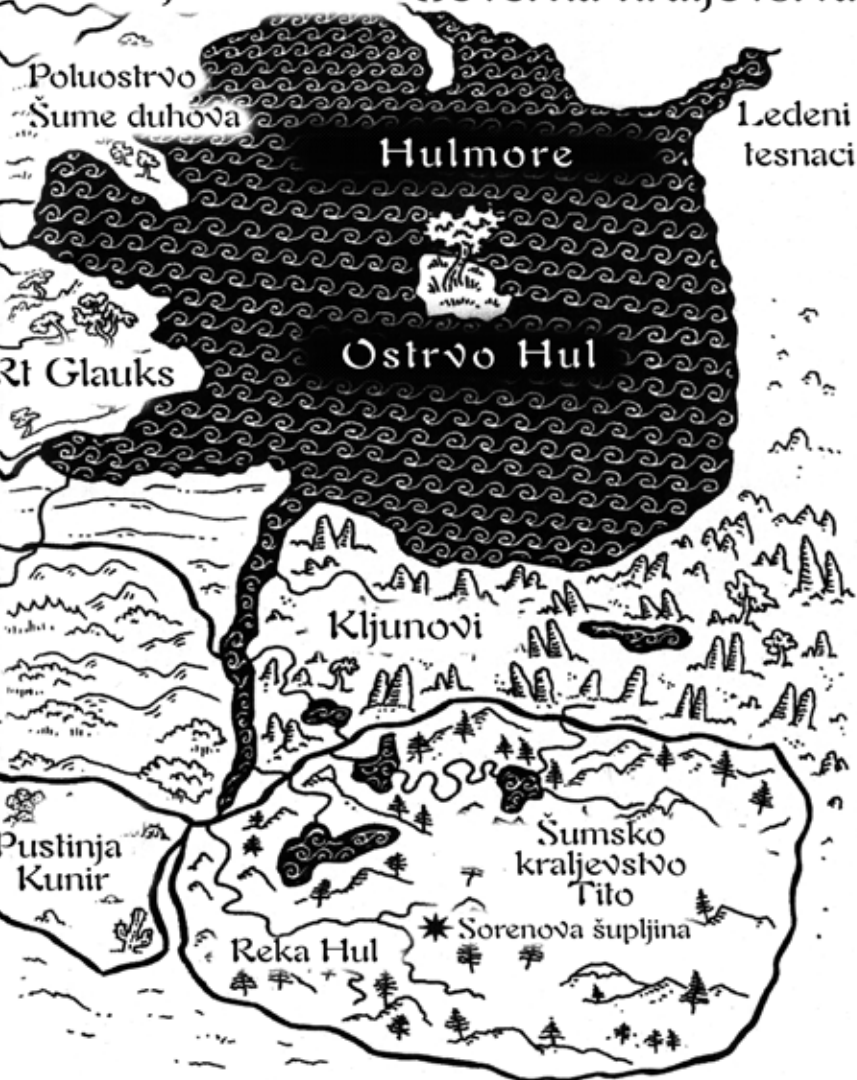
Sumsko
kraljevstvo
Ambala

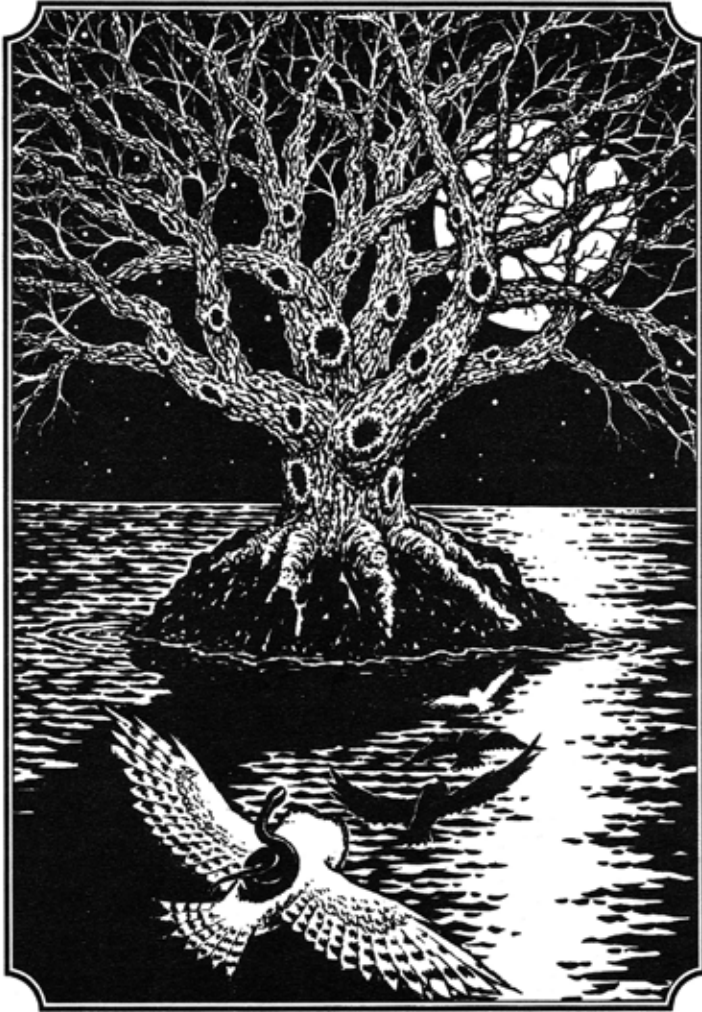
Kanjoni svetog Egolija

Sirotište za sove
Sveti Egolije

Rt slomljene kandže Severna kraljevstva

... četiri sove su spustile pogled i ugledale široko more kako poput blistavih dragulja svetluca pod srebrnim zracima mesečine. Pravo ispred njih, u tami, pružale su se prepletene grane najvećeg drveta koje su ikada videli, grane Velikog Ga'hul drveta.

Za Maksa, koji sneva univerzume.

K. L.

Sadržaj:

Nasrtanje vrana	011
U društvu Garavih sova	024
Sutonovo razmetanje	031
Bežite odavde!	034
Jezera ogledala	042
Ledeni tesnaci	049
Sa ove strane Nedostupa	063
Prva noć do Prve svetlosti	071
Skupština sova	081
Suton na prekretnici	087
Zlatne kandže	091
Hukla, hukla i nada	097
Knjige o Nedostupu	108
Noćni let	116
U poseti kod Buba	124
Glasovi iz korenja	137
Tumači vremena	143
Dilema gospođe Plitiver	152
U poseti kod madam Plonk	159
Vatra!	162
Ugalj u kljunu!	174
Sovići u nevolji!	180
Najzad!	187
Tramperka Megs	193
U pregibu noći	198

PRVO POGLAVLJE

Nasrtanje vrana

Dok je sa ostale tri sove leteo kroz nalete vetra, Soren je osetio da se slepa zmija meškolji među njegovim plečkama. Leteli su već satima i činilo mu se da je tokom poslednjih nekoliko minuta tama počela da se rastače kap po kap i da najtamniji čas noći konačno ustupa mesto prvim jutarnjim zracima. Pod njima, reka je klizila poput mračne trake preko zemlje.

„Hajde da nastavimo da letimo iako se razdanjuje“, rekao je Suton, orijaška Laponska sova, dok je leteo niz vetar od Sorena. „Približavamo se. Osećam to.“

Leteli su ka Hulmoru. Na sredini tog mora nalazi se ostrvo, a na ostrvu Veliko Ga'hul drvo na kojem živi viteški red sova. Priča se da te sove svake noći uzleću u tamu i čine plemenita dela. Sovama su sada očajnički potrebna takva dela. Njihovim brojnim kraljevstvima preti uništenje od strane užasnog zla.

Nasilnička nacija sova poznata pod imenom Sveti Egolije obitava skrivena u lavirintu kamenih kanjona i jaruga. Zlo Svetog Egija, kako ga često nazivaju, dotaklo je na ovaj ili onaj način maltene svako kraljevstvo sova. Patrola iz Svetog Egija ugrabila je Sorena i njegovu najbolju prijateljicu Gilfi, majušnu Patuljastu kukumavku, dok

su još bili bespomoćni sovići i nisu znali da lete. Sutona su takođe zgrabili, ali on je, za razliku od Sorena i Gilfi, uspeo da pobjegne pre nego što su ga zatočili. Kopačevog najmlađeg brata je pojela patrola iz Svetog Egija, a roditelji su mu kasnije ubijeni. Soren i Gilfi su upoznali Sutona i Kopača, Jazbinsku kukumavku, ubrzo nakon bega iz kamenih kanjona Svetog Egolija.

Mada su se četiri sove upoznale kao siročići, postale su mnogo više od toga. Nakon što su porazili dvojicu surovih elitnih ratnika iz Svetog Egija, na pustinjском pesku poprskanom njihovom krvlju stekli su određeno saznanje praćeno osećajem koji se javio duboko u njihovim bupcima, gde sove osećaju najsnažnije emocije. Bilo je to saznanje da će zauvek ostati družina, svi za jednog i jedan za sve, vezani najdubljom odanošću i posvećeni opstanku kraljevstava svih sova. Položili su zakletvu u pustinji natopljenoj krvlju i posutoj srebrnom mesečinom. Otići će do Hulmora. Znali su da moraju otići kao družina i pronaći veliko drvo koje sija poput srži mudrosti i plemenitosti u podlomu i ludom svetu. Moraju odagnati zlo koje preti da uništi njihov svet. Moraju postati deo drevnog viteškog reda čuvara koji tiho lete kroz noć.

Nadali su se da se polako približavaju, mada reka koju su sada pratili nije bila reka Hul, koja vodi do Hulmora. Ipak, Suton je bio siguran da se ta reka uliva u Hul, koja dalje teče ka moru. Već je pomisao na legendarno ostrvo bila dovoljna da sove zamahnu visprenije, uprkos snažnim vetrovima. Međutim, Soren je osetio da se gospođa P. meškolji u njegovom perju. Gospođa P., kako ju je

zvao, bila je stara gnezdopomoćnica u šupljini koju su nastanjivali Sorenovi roditelji. Slepe zmije su se rađale bez očiju, a namesto njih su imale samo blage useke. Mnoge sove su uzimale u službu ove reptile ružičaste krljušti, kako bi im gnezda bila očišćena od larvi i gamadi koja se skuplja po šupljinama. Soren je mislio da nikada više neće videti gospođu P. Ipak, naišli su jedno na drugo samo nekoliko dana nakon Sorenovog bekstva iz Svetog Egija. Ispričala mu je ono što je odavno podozrevao – da ga je stariji brat Klad gurnuo iz gnezda dok su im roditelji bili u lovu. Premda je preživio pad, nije umeo da leti i mogao je postati lak plen životinjama koje žive na tlu. Životinjama koje žive na tlu! Ko bi pomislio da najveća opasnost preti od sova? Sve do trenutka kada je osetio da je ugrabljen i da ga u noć odnosi par kandži, Soren je smatrao da je, s tačke gledišta sove, rakun najopasnija grabljivica u šumi. Tada mu je gospođa P. ispričala da podozreva da je Klad isto uradio i Eglantini, njihovoj sestri, najmlađoj od njih troje. Kada se gospođa P. pobunila, Klad je zapretio da će je pojesti. Sirota stara zmija nije imala drugog izbora nego da ode – veoma brzo.

Sada je gospođa P. kliznula ka Sorenovom levom uhu, koje je lakše dosegla zbog toga što je ono na glavi sova Kukurvija postavljeno malo iznad ravni desnog uha. „Sorene“, prošaputala je, „nisam sigurna da je letenje danju dobra ideja. Ne želimo da nasrnu na nas.“

„Da nasrnu?“, upita Soren.

„Znaš, vrane.“

Soren je osetio kako mu žmarci prolaze kroz bubac.

Da mu gospođa Plitiver nije šaputala to upozorenje, možda bi čuo lepet krila povrh sopstvene glave. To nije bio lepet sovinih krila.

„Vrane dolaze iz pravca vetra!“, kriknula je Gilfi. Ružičasto nebo je iznenada potamnelo.

„Nasrnuli su na nas!“, huknuo je Suton.

Oh, do Glauksa!, pomisli Soren. To je najgora stvar koja može da zadesi sovu tokom dnevnog leta. Ali, rano je. Tokom noći se ne treba plašiti vrana. Noću su sove najgori neprijatelji vrana. Mogu da ih napadnu dok spavaju. No, tokom dana je sasvim druga priča. Vrane su danju užasne. Ako tokom dana ugleda sovu, vrana će odmah, makar bila sama, na kakav mističan način dati znak ostalim vranama i, za tili čas, pristići će čitavo jato i nasrnuti na sove, ponirući naglavce i pokušavajući da im iskopaju oči ostrim kljunovima.

„Razidite se!“, uzviknula je Gilfi. „Razidite se i napravite petlju.“

Odjednom im se učinilo da je Gilfi na nekoliko mesta istovremeno. Fijukala je vazduhom poput izbezumljenog insekta. Soren, Kopač i Suton su se povelj njenim primerom. Soren je odmah primetio da Gilfi kidiše uvis iz petlje i spiralno ponire tik ispod vrana, udarajući ih po dnu krila. Vrane bi tada privlačile krila bliže telu i gubile visinu.

„Osećam da nam se jedna približava s leđa“, prošištalala je gospođa P. „Iz pravca repnog perja okrenutog ka vetru.“

Gospođa P. je pažljivo zapuzala unazad preko Sorenovih leđa. On je podesio položaj krila. Uprkos tome

što je gospođa P. vrlo lagana, osećao je da gubi ravnotežu. Gospođa P. je mogla da namiriše smrdljivi dah vrane koja se približava. Soren je počeo da ponire. Gospođa P. je nastavila da klizi ka krutom i grubom repnom perju. Okružio ju je grozni smrad vrane. Gospođa Plitiver je podigla glavu u pravcu vonja i vrisnula: „Ološu nebeski, kletvo zemlje, gadosti Nedostupa! Skaredna vranetino!“

Sve slepe zmije su nebo nazivale Nedostupom jer je, prema njihovim merilima, dalje od bilo čega drugog. Međutim, najotrovniju uvredu gospođa Plitiver je sačuvala za kraj. „Mokro govance!“, uzviknula je. Slepe zmije su bile posebno zadivljene probavnim sistemom sova. Naime, sove su otpad sabijale u uredne gvalice, koje su iskašljavale na usta, za razliku od ostalih odvratnih ptica koje su slepe zmije nazivale mokrim govancima. Vrana je počela da koči usred leta. Obesila je kljun i skupila krila.

Vrane su priglupе ptice. Ova vrana je na sovinom repu upravo spazila zmiju kako šišti i proklinje je i to ju je potpuno zaprepastilo. Zaledila se, što znači da se ukočila i počela da pada ka zemlji.

Vrane su se već razilazile. Suton je doleteo Sorenu uz bok. „Kopač je povređen.“

Pogledavši ka Kopaču, Soren ugleda kako se Jazbinska kukumavka opasno naginje u stranu. „Moramo da pronađemo mesto za sletanje.“

Gilfi dolete i zadihano im saopšti: „Ne znam koliko Kopač može da izdrži. Više uopšte ne leti pravo.“

„Na koju stranu se naginje?“, pitala je gospođa P.

„Niz vetar“, odvratio je Suton.

„Brzo!“, naredila je. „Hajdemo do njega. Možda mogu da mu pomognem.“

„Vi?“, s nevericom upita Suton.

„Sećaš li se, dragi moj, kako mi je Kopač predložio da letim na njegovim leđima u pustinji? Ovo može biti slično tome.“

Nekoliko sekundi kasnije prišli su Kopaču uz bok.

„Kopaču“, rekao je Soren, „znamo da te boli.“

„Ne znam da li ću uspeti“, stenjala je Jazbinska kukumavka. „Oh, kada bih mogao da hodam!“

„Šumarak je veoma blizu“, odvrati Soren. „Gospođa P. ima ideju kako da ti pomogne.“

„Šta je smislila?“

„Sići će na tvoje zdravo krilo. Tako će se povređeno krilo malo podići i teret će mu biti smanjen. Gilfi će leteti ispod povređenog krila i stvarati struju koja će te podizati. Može da upali.“

„Ne znam“, cvileo je Kopač nesrećno.

„Imaj vere, mladiću! Veruj!“, podsticala ga je gospođa Plitiver. „Hajde da to uradimo.“

„Zaista mislim da neću uspeti“, dahtao je Kopač.

„Uspećeš, mladiću, uspećeš!“, reče gospođa Plitiver zapanjujuće snažnim glasom. „Ići ćeš do kraja. Letećeš do šume, do drveća, do Hulmora. Odbranio si se od vrana. Koraćao si preko pustinje. Sada ćeš se odbraniti letom. Letećeš kroz vetar, do sunca i novog dana. Letećeš po svaku cenu. Nećeš posrnuti niti pasti. Nećeš odustati. Okončaćeš let.“ Glas gospođe P. je s prvim jutarnjim zracima bivao sve snažniji i u svima je podsticao odvažnost.

Soren je sada leteo toliko blizu Kopača da je krilom doticao vrh njegovog zdravog krila. Bili su spremni za prelaz. „Sad, gospođo P! Krenite!“

Stara zmija je počela da klizi sa Sorenovog krila. Soren je oko sebe osetio pritisak vazduha, a vazdušni jastuk se premeštao pod njegovim krilima. Vazduh oko njega kao da je bio iskrzan. Morao je da se usredsredi kako se ne bi prevrnuo. Ako je on uplašen, mislio je, kako li je tek gospođi P. dok slepo klizi niz vrh njegovog krila i prelazi na Kopača.

„Skoro sam prešla, dragi, samo još malo. Polako, samo polako.“

Iznenada je više nije osećao. Krilo mu je delovalo lagano. Soren je okrenuo glavu. Uspela je. Puzila je ka korenu Kopačevog krila. Upalilo je. Kopačeva krila su se izjednačila.

„Uspećemo da ga prizemljimo! Uspećemo da ga prizemljimo!“, urlao je Suton pobeđnički. Leteo je tačno ispod Kopača, stvarajući struju koja ga je podizala, a Gilfi je isto to činila ispod ranjenog krila.

Najzad su sleteli na veliku omoriku. U njoj su otkrili savršenu šupljinu u kojoj su mogli da provedu dan, a gospođa Plitiver se odmah mahnito bacila na posao. „Potrebni su mi crvi! Veliki debeli crvi, kao i pijavice. Brzo – čujete li me? Izlazite napolje i donesite mi ono što mi je potrebno. Ja ću ostati s Kopačem.“

Gospođa Plitiver je dopuzala na Kopačeva leđa. „Dragi, ovo te neće boleti, ali moram da opipam to što su

ti one užasne vranetine uradile.“ Nežno je ispitivala ranu račvastim jezikom. „Nije duboka. Sklupčaću se na rani dok se ostali ne vrate. Zmijska koža je uglavnom veoma lekovita. Međutim, na duge staze smo i suviše suve. Stoga su mi potrebni crvi.“

Ostale sove su se brzo vratile noseći crve i pijavice, kao što im je gospođa Plitiver naredila. Pokazala je Sorenu kako da spusti dve pijavice na ranu. „One će je očistiti. Ne mogu vam reći koliko su štokave one vranetine!“

Nakon što su pijavice obavile svoje, gospođa Plitiver ih je skinula i nežno spustila dva debela crva na ranu.

Kopač je uzdahnuo. „Divan osećaj.“

„Da, debeli ljigavi crvi su pravi melem za rane. Bićeš spreman za let do sutra uveče.“

„Hvala vam, gospođo Plitiver. Silno sam vam zahvalan.“ Kopač je trepnuo ka gospođi P. U velikim žutim očima se ogledala neverica: kako je ikada mogao da pomisli da pojede takvu zmiju? Kao pustinjskoj sovi, Kopaču su takve misli često padale na pamet.

U omorici na koju su sleteli nalazila se još jedna šupljina. U njoj je živela porodica Maskiranih sova.

„Izgledaju skoro kao ti, Sorene“, rekla je Gilfi. „Doći će nam u posetu.“

„Maskirane sove uopšte ne izgledaju poput mene“, odvratio je Soren. Svi su to uvek govorili. Čuo je svoje roditelje kako se žale zbog toga. Da, imaju bela lica i krila

boje bivolje kože, ali takođe imaju mnogo više pega na grudima i glavi.

„Dolaze u posetu?“, reče gospođa P. „Oh, zaboga, ovde je pravi svinjac. Ne možemo sada da primamo goste. Negujem ovu sirotu sovu.“

„Čuli su za nasrtaj“, odvrtila je Gilfi. „Postali smo pomalo poznati.“

„Zašto?“, upita Soren.

„Izgleda da je ova banda vrana posebno surova. Nisu mogli da poveruju da smo uzvratili napad i da smo preživeli“, odvrati Gilfi.

Ubrzo su čuli Maskirane sove kako pristižu. Jedna je promolila glavu kroz otvor. „Možemo li da uđemo?“ Bila je to ženka. Mada pripadaju istoj vrsti kao i sove iz Sorenove porodice Kukurvija i mada se takođe zovu Tito, Maskirane sove ipak nisu istovetne s njima.

„Shvataš li na šta mislim?“, šapnuo je Soren Gilfi. „Potpuno su drugačije. Pogledaj koliko su veće i tamnije.“ Međutim, Gilfi je suština razlike jednostavno izmicala.

„Želeli smo da upoznamo hrabre sove koje su se borile s vranama“, rekao je mužjak.

„Da, kako ste to izveli?“ K njima je gvirnuo veoma mlad sović kojem je izbilo tek poneko pero.

„Oh, nije bilo posebno teško“, odvratio je Suton i pognuo glavu maltene skromnim pokretom.

„Nije bilo posebno teško!“, ubacila se gospođa Plitiver. „Bila je to najteža stvar koju sam u životu izvela!“

„Ti!“, uzviknu mužjak Maskirane sove.

„Ona sigurno nije doprinela porazu vrana. Ona je gnezdopomoćnica“, nadmeno je dodala njegova supruga.

Gospođa Plitiver kao da je malčice svenula. Gurnula je jednog crva i počela da se zavlači pod Kopačevo krilo.

„Naravno da je doprinela!“ Soren se iznenada nakostrešio, narastajući skoro do veličine Maskiranih sova. „Da nije bilo gospođe Plitiver, bio bih napadnut s leđa i siroti Kopač nikada ne bi uspeo da sleti.“

Maskirane sove su trepnule. „Hm, hm.“ Velika ženka se uzvrpoljila i nervozno premestila s noge na nogu. „Nismo navikli na agresivno ponašanje od strane gnezdopomoćnica. Pretpostavljam da su naše krotke u poređenju sa ovom... kako se zvaše?“

„Njeno ime je gospođa Plitiver“, izgovori Soren polako i razgovetno, jedva skrivajući prezir u glasu.

„Da, da“, odvrtila je ženka nervozno. „Pa, mi svoje gnezdopomoćnice ne podstičemo da se u bilo kom trenutku mešaju s nama u društvenom smislu.“

„Nismo bili na zabavi, gospođo“, dodao je Suton ljutito.

„Kažite mi, deco“, reče mužjak kao da se očajnički trudi da promeni temu, „kuda ste krenuli? Kakvi su vam planovi?“

„Krenuli smo ka Hulmoru i Velikom Ga'hul drvetu“, odvrati Soren.

„Kako je to zanimljivo“, reče ženka, s tračkom podrugljivog osmeha.

„O mama“, oglasi se sović. „To je mesto o kojem sam ti pričao. Možemo li i mi da pođemo?“

„Gluposti. Znaš šta mislim o izmišljotinama.“

Mala sova je postićeno pognula glavu.

„Nije to izmišljotina“, rekla je Gilfi.

„Oh, sigurno se šalite, deco“, rekao je mužjak. „To je obična priča, stara legenda.“

„Reći ću vam nešto“, počela je ženka, koju je Soren svakog trenutka prezirao sve više. „Nije dobro verovati u stvari koje ne možete da vidite, dotaknete ili osetite. To je gubljenje vremena. Na osnovu stanja vašeg letačkog perja, o kandžama da i ne govorim, lako se da zaključiti da ste ili begunci od kuće ili siročići. Zašto biste inače leteli tamo-amo po nebu u vreme najveće opasnosti? Vaši roditelji treba da vas se stide. Odmah se vidi da ste iz dobrih porodica.“ Pogledala je pravo u Sorena i trepnula.

Soren je pomislio da će eksplodirati od besa. Kako ova sova može znati šta njegovi roditelji misle? Kako se usuđuje da nagovesti da bi se stideli svog sina?

Tada se začuo tih, šištav glas. „Ja se stidim svakoga ko ima oči, a ne vidi.“ Bila je to gospođa Plitiver. Kliznula je iz ćoška šupljine. „Naravno, gledati s dva oka veoma je prosta stvar.“

„O čemu to ona govori?“, pitao je mužjak.

„U dobra stara vremena služavke su služile i ćutale. Ne mogu da verujem da se gnezdpomoćnica ovako ponaša“, dodala je ženka.

„Oh, da“, odvrtila je gospođa Plitiver. „Nastaviću, ako mi dozvolite.“ Skupila se u fin namotaj i zamahnula glavom ka Sorenu.

„Naravno, gospođo Plitiver. Molim vas, nastavite“, rekao je Soren.

„Ja sam slepa zmija, ali ko može da kaže da ne vidim jednako dobro kao vi?“ Oštrim pokretom je zbacila glavu ka ženki Maskirane sove, koja je na trenutak delovala zatečeno. Zaista se činilo da gospođa Plitiver svojim malim usecima gleda pravo u nju. „Ko kaže da ne vidim? Očima je prosto gledati. Ja gledam čitavim svojim telom – svojom kožom, kostima, namotajima svoje kičme. Između otkucaja svog veoma sporog srca osećam svet i ono što postoji izvan sveta. Znala sam da postoji Nedostup. O, da. Znala sam to pre nego što sam letela po njemu. Ali, da li sam pre tog dana govorila da ne postoji? Rekli biste da sam budala, gospođo, ako bih rekla da nebo ne postoji zato što ga ne vidim ili ne letim njime. A vi ste budala zato što ne verujete da postoji Hulmore.“

„Ne mogu da verujem!“ Maskirana sova je ostala bez daha. Zaprepašćeno je pogledala svog supruga. „Rekla mi je da sam budala!“

Međutim, gospođa Plitiver je nastavila. „Nebo ne postoji samo u krilima ptica, impulsu njihovog pera, krvi i kostiju. Nebo postaje Nedostup za sva stvorenja ukoliko dopuste svojim srcima i umovima da oseće, da ga upoznaju svojom nutrinom. Kada Nedostup doziva, on doziva sve nas, zvali ga mi nebom, Hulmorem, rajem ili glaumorom.“ Glaumora je poseban raj u koji odlaze duše sova. „Možda baš zato“, nastavila je gospođa Plitiver, „postoje osobe koje moraju da ostanu bez očiju kako bi mogle da vide.“ Gospođa Plitiver je graciozno klimnula

glavom i skliznula nazad u ćošak. U šupljini je zavladao muk.

Četiri mlade sove su čekale Prvi mrak kako bi krenule. „Nema više letenja tokom dana“, rekla je gospođa Plitiver dok se smeštala među Sorenovo perje na vratu. „Dogovoreno?“

„Dogovoreno“, odvratile su sove uglas.

Leteli su duž granice kraljevstva Tito, odakle potiče Sorenova porodica. Mada je, kao i uvek, bio oprezan i leteo izuzetno umešno, gospođa Plitiver je osetila da je tih. Nije ćaskao sa ostalima tokom leta. Pretpostavila je da razmišlja o roditeljima, o svojoj izgubljenoj porodici, a posebno o sestri Eglantini, koju je veoma voleo. Šansa da ih pronađu bila je gotovo ravna nuli. Znala je da je i Soren svestan toga. Ipak, osećala je njegov bol, mada Soren to osećanje ne bi nazvao bolom. Jednom je rekao gospođi Plitiver da u bupcu oseća šupljinu, ali da se ta šupljina malčice popunila otkako su se njih dvoje ponovo sreli. Međutim, gospođa Plitiver je znala da je šupljina i dalje tu.

Kada je sjaj zvezda počeo da bleđi, potražili su mesto za sletanje kako bi sleteli pre jutra. Gilfi je ugledala stari platan. Njegova kora je srebrnasto svetlucala u noći bez mesečine. Pun mesec je odavno počeo da se kruni. Postajao je sve tanji i tanji, sve dok se nije okrunio i sasvim iščezao. Još nekoliko noći od meseca neće biti ni traga, a onda će početi da raste.